

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5690/06
21.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић – Андрић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра – Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, које заступа АБ, адвокат, против решења туженог Војне поште 1094 Београд Уп – 2 број 60-3/89-2 од 4.9.2006. године, у предмету престанка службе, у нејавној седници већа одржаној дана 21.6.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1094 Београд, Уп – 2 бр. 60-3/89-2 од 4.9.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље поднета против решења Војне поште број "ВВ" Инт. бр. 60-1/1261-3 од 16.5.2006. године, којим је тужили са даном 10.5.2006. године, по потреби службе на основу члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије престала служба.

Тужила тужбом оспорава решење туженог због погрешне примене закона и учињених повреда правила поступка, па предлаже да се поништи. Наводи да јој служба није могла престати, на начин како је то учињено решењем првостепеног органа без права на отпремнину, јер су у време доношења тог решења, као и другостепеног, већ су наступиле на снагу измене Закона о Војсци Југославије према којима она има право на отпремнину. Сматра да наводи о њеном стављању на располагање не могу бити од утицаја на њено право на отпремнину јер јој решење о стављању на располагање није уручено. Указује и на то да је повређен институт отказног рока јер овај није могла да користи пошто јој је служба престала ретроактивно. Такође, сматра да јој служба није могла престати пре правоснажности решења првостепеног органа, тј. пре доношења одлуке по њеној жалби.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору оспорио је њихову основаност, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу као и целокупних списка предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана јер је првостепени орган, правилно применивши одредбе члана 143. тачка 9. Закона о Војсци Југославије правилно одлучио да тужили – цивилном лицу у ВЈ, са 10.5.2006. године, престаје служба у Војсци по потреби службе без њене сагласности и без права на отпремнину. По оцени туженог неосновано жалила оспорава законитост решења првостепеног органа јер се именована од 28.6.2004. године, на основу тада важећег члана 126. Закона о ВЈ налазила на располагању а од 20.2.2005. године на породилском одсуству и одсуству ради неге детета, те јој као заштићеној категорији служба није могла престати истеком године дана од стављања на располагање. Пошто је, у међувремену, на основу одлуке МО Пов. бр. 7962-1 од 15.7.2006. године, и Пов. бр. 7962-2 од 18.7.2005. године, именованој дата могућност да се изјасни и изабере повољније право, јер је на располагање упућена према одредбама раније важећег закона, и жалила се изјаснила да је сагласна да јој служба престаје по истеку породилског одсуства, решењем првостепеног органа није повређен закон на њену штету. При том је у оспореном решењу наведено и то да је жалили "престала служба у Војсци по повратку са одсуства ради неге детета, обзиром да тада више није било законских препрека за престанак службе, без њене сагласности, истеком периода располагања на које је упућена према раније важећој одредби закона, и самим тим без права на припадајућу отпремнину".

По оцени суда основано тужила тужбом оспорава правилност решења туженог. Ово стога јер се на основу напред изнетих разлога оспореног решења (и списка предмета) не може несумњиво утврдити разлог, а тиме и правни основ престанка тужилине службе. Према разлозима првостепеног решења тужили је служба престала 10.5.2006. године, на основу одредбе члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије (која регулише престанак службе због укидања радног места) јер је, како је у решењу наведено истекао период располагања. У списима предмета се не налази акт о стављању тужиле у статус "на располагању" а пошто тужила оспорава да јој је акт уручен, ова чињеница по оцени суда, се не може за са несумњиво утврдити. У вези са овим пошто је у оспореном решењу наведено и то да истеком периода располагања тужили није била законских препрека за престанак службе, акт укидања тужилом по

периода располагања више није било законских препрека за престанак службе, суд указује туженом да су према одредбама члана 126. Закона о Војсци Југославије (на које се и тужени позива у оспореном решењу) на располагање стављена цивилна лица у Војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца, или ако нема могућности да се постави на друго одговарајуће радно место, а не ради престанка службе или одласка тј. коришћења боловања. Осим изнетог – непотпуних списка предмета и нејасних разлога оспореног решења, по ставу суда служба цивилном лицу у ВЈ, по потреби службе престаје доношењем акт о престанку службе, које се доноси применом прописа који важе у тренутку његовог доношења.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, суд је тужбу уважио и на основу члана 41. став 2. ЗУС-а, у вези члана 38. став 2. истог закона одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредби члана 61. наведеног закона обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 21.6.2007. године, У. 5690/06

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра - Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ